

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบกัลยาณมิตรเพื่อส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษาพยาบาล ใช้วิธีการวิจัยเชิงทดลอง(Experimental Research) มีขั้นตอนการดำเนินการ วิจัยดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างระบบกัลยาณมิตรและเครื่องมือในการวิจัย

ในการสร้างระบบกัลยาณมิตร ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. **สังเคราะห์กรอบแนวคิดการวิจัย** การสังเคราะห์กรอบแนวคิดการวิจัยจากหลักการ แนวคิดทฤษฎีต่างๆ ได้แก่ ลักษณะและธรรมชาติของนักศึกษาพยาบาล การจัดการศึกษาทาง พยาบาลศาสตร์ ทฤษฎีการพัฒนานิสิตนักศึกษาของซิกเคอริง(Chickering) แนวคิดกัลยาณมิตร แนวคิดระบบพี่เลี้ยง ทฤษฎีการให้คำปรึกษา แนวคิดการสังเกตตัวแบบของทฤษฎีการเรียนรู้ ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา(Bandura) และทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของไอเซนและฟิชไบน์ (Ajzen and Fishbein) และแนวคิดการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยศึกษาจากเอกสาร ตำรา และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. **สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางพุทธศาสนา** การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางพุทธศาสนา (รายชื่อในภาคผนวก ก) เกี่ยวกับแนวคิดของกัลยาณมิตร และการพัฒนาระบบกัลยาณมิตร เพื่อเป็นแนวทางการสร้างระบบกัลยาณมิตรและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3. **สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา** สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาชั้นปีที่1 คณะพยาบาลศาสตร์ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งกำหนดคุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาไว้ดังนี้ (รายชื่อในภาคผนวก ก)

- 3.1 อาจารย์ที่ปรึกษาชั้นปีที่ 1 ประสบการณ์เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาตั้งแต่ 1ปีขึ้นไป
- 3.2 วุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป
- 3.3 อาจารย์พยาบาลในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จำนวน 4 คน
- 3.4 อาจารย์พยาบาลในสถาบันอุดมศึกษาของเอกชน จำนวน 4 คน

นำผลการสัมภาษณ์เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างระบบกัลยาณมิตร

4. การสร้างระบบกัลยาณมิตร ระบบกัลยาณมิตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ระบบกัลยาณมิตรและโปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ระบบกัลยาณมิตร องค์ประกอบของระบบกัลยาณมิตรมีดังนี้

4.1.1 หลักการ

4.1.2 แนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน

4.1.3 วัตถุประสงค์

4.1.4 กระบวนการกัลยาณมิตร ผู้วิจัยพัฒนากิจกรรมการกัลยาณมิตรจากแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานโดยบทบาทหน้าที่ของผู้เป็นกัลยาณมิตรคือ การเป็นตัวแบบด้านการเรียน การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาพยาบาล การสร้างสัมพันธภาพมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ระยะเริ่มต้น ระยะสร้างวัฒนธรรม ระยะแยกจากกันและระยะกำหนดบทบาทใหม่ และการให้คำปรึกษาด้วยความเป็นกัลยาณมิตรซึ่งใช้กระบวนการกัลยาณมิตรดังต่อไปนี้

- 1) การสร้างความไว้วางใจ
- 2) การกำหนดและจัดประเด็นปัญหา
- 3) การร่วมกันคิดวิเคราะห์เหตุของปัญหา
- 4) การจัดลำดับความเข้มของปัญหา
- 5) การกำหนดจุดหมายหรือสภาวะพ้นปัญหา
- 6) ร่วมคิดวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของการแก้ปัญหา
- 7) การจัดจุดหมายของภาวะพ้นปัญหา
- 8) การปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหตามแนวทางที่ถูกต้อง

4.1.5 คู่มือนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตร ผู้วิจัยสร้างคู่มือนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติในระบบกัลยาณมิตร ประกอบด้วยสาระต่างๆดังนี้

- 1) คำแนะนำการใช้คู่มือ
- 2) วัตถุประสงค์
- 3) การเตรียมความพร้อมผู้เป็นกัลยาณมิตร
- 4) ขั้นตอนกิจกรรมกัลยาณมิตร
- 5) แผนกิจกรรมการให้คำปรึกษาด้วยความเป็นกัลยาณมิตร
- 6) ขั้นตอนทักผล

4.1.6 สมุดบันทึกการให้คำปรึกษาด้วยความเป็นกัลยาณมิตร ประกอบด้วย

- 1) ข้อมูลส่วนบุคคลและความคิดเห็นของนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตร
- 2) ข้อมูลส่วนบุคคลและความคิดเห็นของนักศึกษาผู้รับคำปรึกษา
- 3) แบบบันทึกการให้คำปรึกษา ระบุวัน เวลา สถานที่ เรื่องที่พบ/ปัญหา การให้คำปรึกษา ระบุสาระของคำปรึกษาพร้อมเทคนิคการให้คำปรึกษา และสรุปผล

4) กิจกรรมกัลยาณมิตร บันทึกกิจกรรมที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ตามหลักกัลยาณมิตรธรรม

4.2 โปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยสร้าง โปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตร เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมนักศึกษาผู้เป็น กัลยาณมิตรประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

4.2.1 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

4.2.2 หัวข้อการฝึกอบรม

4.2.3 ผู้เข้ารับการอบรม

4.2.4 แผนการสอน/การฝึกอบรม เป็นเอกสารที่กำหนดแนวปฏิบัติในการจัด กิจกรรมการฝึกอบรม โดยแต่ละแผนการสอนมีองค์ประกอบย่อย ๆ ดังนี้

1) วัตถุประสงค์

2) เนื้อหาสาระ

3) ระยะเวลา

4) อุปกรณ์

5) การประเมินผล

4.2.5 เอกสารประกอบการอบรม ผู้วิจัยสร้างเอกสารประกอบการอบรมตาม หัวข้อการอบรมมีดังต่อไปนี้

1) ทักษะการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัย

2) การใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล

3) การเห็นคุณค่าในตนเอง

4) แนวคิดกัลยาณมิตร

5) ระบบกัลยาณมิตร

6) การเรียนรู้โดยการสังเกตตัวแบบ

7) การสร้างสัมพันธภาพในการให้คำปรึกษา

8) การฟัง

4.2.6 แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจจากโปรแกรม เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นครอบคลุมเนื้อหาสาระของการฝึกอบรมมีจำนวน 30 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก โดยเลือกตอบข้อที่ถูกเพียงข้อเดียว และคิดคะแนนทุกข้อของแบบทดสอบ(รายละเอียดใน ภาคผนวกค)

4.2.7 แบบประเมินผลโปรแกรม โดยประเมินผลด้านสาระประโยชน์ เทคนิค วิธีการอบรม การนำไปใช้ และการประเมินทั่วไปตลอดโปรแกรม เป็นมาตรฐาน ประเมินค่า 5 ระดับ (รายละเอียดในภาคผนวกค)

4.3 การตรวจสอบคุณภาพของระบบกัลยาณมิตรและโปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาลโดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 คน (รายชื่อในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ และแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

5. เครื่องมือในการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อต้องการพัฒนาระบบกัลยาณมิตรเพื่อส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สิ่งที่ประเมิน	เครื่องมือในการวิจัย
ความเป็นกัลยาณมิตร	แบบวัดความเป็นกัลยาณมิตร แบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตร แบบสังเกตลักษณะกัลยาณมิตร แบบวัดทักษะการฟัง
การเห็นคุณค่าในตนเอง	แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

การสร้างเครื่องมือในการวิจัยและการรวบรวมข้อมูลมีดังต่อไปนี้

5.1 แบบวัดความเป็นกัลยาณมิตร ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตรขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัยดังนี้

5.1.1 ศึกษากรอบแนวคิดกัลยาณมิตร จากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามแนวทางพุทธศาสนาของพระธรรมปิฎก(ป.อ. ประยุตโต, 2541) สุนน อมรวิวัฒน์ สวัสดิ์ จงกล และไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2541) และสุนน อมรวิวัฒน์ (2542)

5.1.2 สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางพุทธศาสนาในประเด็นคุณสมบัติ คุณธรรม และบทบาทหน้าที่ของกัลยาณมิตร

5.1.3 สร้างข้อคำถามของแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตรให้มีความครอบคลุมคุณลักษณะของกัลยาณมิตร ตามหลักกัลยาณมิตรธรรม 7 ด้าน จำนวน 50 ข้อดังนี้

ตารางที่ 2 โครงสร้างแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตร

คุณลักษณะที่ประเมิน	ข้อคำถาม จำนวน	ข้อความเชิงบวก		ข้อความเชิงลบ	
		จำนวน	ข้อที่	จำนวน	ข้อที่
ด้านความน่ารัก	10	9	1,3,4,5,6,7,8,9,10	1	2
ด้านความน่าเคารพ	6	4	11,12,14,16	2	13,15
ด้านความน่าเจริญใจ	7	7	17,18,19,20,21, 22,23	-	-
ด้านการรู้จักพูดให้ได้ผล	7	5	24,26,27,28,30	2	25,29
ด้านการรู้จักอดทนต่อถ้อยคำ	8	5	31,32,33,35,37	3	34, 36,38
ด้านความเป็นผู้แถลงเรื่องลึกลับได้	5	3	39,40,42	2	41,43
ด้านความไม่ชักนำในทางเสื่อมเสีย	7	4	45,46,48,50	3	44,47, 49
รวม	50		37		13

ลักษณะของแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตรเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert's Scale Type) มีความหมายดังนี้

- 5 หมายความว่า ผู้ตอบกระทำพฤติกรรมในข้อคำถามนั้นทุกครั้ง
- 4 หมายความว่า ผู้ตอบกระทำพฤติกรรมในข้อคำถามนั้นบ่อยครั้ง
- 3 หมายความว่า ผู้ตอบกระทำพฤติกรรมในข้อคำถามนั้นทำบ้างไม่ทำบ้าง
- 2 หมายความว่า ผู้ตอบกระทำพฤติกรรมในข้อคำถามนั้นน้อยครั้ง
- 1 หมายความว่า ผู้ตอบทำน้อยที่สุดหรือไม่ได้กระทำพฤติกรรมในข้อคำถามนั้น

การพิจารณาคะแนนความเป็นกัลยาณมิตร เป็นคะแนนรวมจากแบบวัดในแต่ละด้าน การแปลผลคะแนนรวมในแต่ละด้านคือ ตามเกณฑ์คะแนนเฉลี่ย (ประคอง กรรณสูตร, 2542) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.50-5.00	หมายถึง	มีความเป็นกัลยาณมิตรระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.50-4.49	หมายถึง	มีความเป็นกัลยาณมิตรระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.50-3.49	หมายถึง	มีความเป็นกัลยาณมิตรระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.50-2.49	หมายถึง	มีความเป็นกัลยาณมิตรระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00-1.49	หมายถึง	มีความเป็นกัลยาณมิตรระดับน้อยที่สุด

5.1.5 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) ของแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตรโดยนำแบบวัดที่สร้างไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน (รายชื่อในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาในแต่ละข้อคำถาม โดยถือเกณฑ์ความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

5.1.6 การหาความเที่ยง (Reliability) โดยการนำเครื่องมือที่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับกลุ่มทดลอง ได้แก่ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ จำนวน 60 คน ในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2543 แล้วนำมาหาค่าความเที่ยงของแบบวัด ด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค(Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตรทั้งฉบับเท่ากับ .8494

5.2 แบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตร ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมเป็นกัลยาณมิตรขึ้นเองมีขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

5.2.1 ศึกษาจากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องแนวคิดการวัดความตั้งใจกระทำพฤติกรรมของไอเซนและฟิชไบน์(Ajzen and Fishbein,1980) และแนวคิดกัลยาณมิตร

5.2.2 สํารวจปัญหาของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 จากการสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาชั้นปีที่ 1 คณะพยาบาลศาสตร์ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 8 คน (รายชื่อในภาคผนวก ก)

5.2.3 สร้างแบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมเป็นกัลยาณมิตรให้ครอบคลุมแนวคิดกัลยาณมิตร และสภาพปัญหาจากการสัมภาษณ์ในข้อ 5.2.2 โดยสร้างเป็นสถานการณ์และเขียนข้อคำถาม ซึ่งแต่ละสถานการณ์จะประเมินลักษณะกัลยาณมิตรตามหลักกัลยาณมิตรธรรม 7 ประการได้แก่ ความน่ารัก ความน่าเคารพ ความน่าเจริญใจ การรู้จักพูดให้ได้ผล

การรู้จักอดทนต่อถ้อยคำ ความเป็นผู้แถลงเรื่องลึกล้ำได้ และความไม่ชักนำในทางเสื่อมเสีย ซึ่งหลังจากนักศึกษาอ่านสถานการณ์แล้วจะมีคำถาม และถามว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่ท่านจะกระทำพฤติกรรม.... โดยมีสถานการณ์และข้อคำถามดังสรุปในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 โครงสร้างแบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตร

สถานการณ์	จำนวน	ข้อที่	กัลยาณมิตรธรรม
1	4	1,2 3,4	ด้านการรู้จักพูดให้ได้ผล ด้านไม่ชักนำในทางเสื่อมเสีย
2	3	5 6,7	ด้านการรู้จักพูดให้ได้ผล ด้านความเป็นผู้แถลงเรื่องลึกล้ำได้
3	3	8 9 10	ด้านการรู้จักพูดให้ได้ผล ด้านความน่ารัก ด้านการรู้จักอดทนต่อถ้อยคำ
4	1	11	ด้านการรู้จักพูดให้ได้ผล
5	2	12 13	ด้านความน่ารัก ด้านความน่าเจริญใจ
6	2	14 15	ด้านความเป็นผู้แถลงเรื่องลึกล้ำได้ ด้านความน่ารัก
รวม 6	15		

1) เกณฑ์การให้คะแนนความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรดังนี้

เป็นไปได้	3	2	1	0	-1	-2	-3	เป็นไปได้ไม่ได้
	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ใช่	น้อย	ปานกลาง	มาก	
สองอย่าง								

- 3 คะแนน หมายถึง นักศึกษามีความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรระดับมาก
- 2 คะแนน หมายถึง นักศึกษามีความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรระดับปานกลาง
- 1 คะแนน หมายถึง นักศึกษามีความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรระดับน้อย
- 0 คะแนน หมายถึง นักศึกษาไม่แน่ใจว่าความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรที่ระบุไว้มีความเป็นไปได้หรือไม่
- 1 คะแนน หมายถึง นักศึกษามีความตั้งใจแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่กัลยาณมิตรระดับมาก
- 2 คะแนน หมายถึง นักศึกษามีความตั้งใจแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่กัลยาณมิตรระดับปานกลาง
- 3 คะแนน หมายถึง นักศึกษามีความตั้งใจแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่กัลยาณมิตรระดับมาก

2) เกณฑ์การตัดสินผล นำคะแนนรายชื่อของแบบวัดวัดตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรมารวมกัน ซึ่งแต่ละข้อมีคะแนนตั้งแต่ - ถึง +3 มีจำนวน 15 ข้อ ฉะนั้น จะมีคะแนนรวมตั้งแต่ -45 ถึง 45 คะแนน เกณฑ์การแปลผลกำหนดไว้ดังนี้

- 31 ถึง 45 คะแนน หมายถึง มีคะแนนความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรระดับมาก
- 16 ถึง 30 คะแนน หมายถึง มีคะแนนความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรระดับปานกลาง
- 0 ถึง 15 คะแนน หมายถึง มีคะแนนความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรระดับน้อย
- 1 ถึง -15 คะแนน หมายถึง มีคะแนนความตั้งใจแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่กัลยาณมิตรระดับน้อย
- 16 ถึง -30 คะแนน หมายถึง มีคะแนนความตั้งใจแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่กัลยาณมิตรระดับปานกลาง
- 31 ถึง -45 คะแนน หมายถึง มีคะแนนความตั้งใจแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่กัลยาณมิตรระดับมาก

3) การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) ของแบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตร โดยนำแบบวัดที่สร้างไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน (รายชื่อในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความชัดเจนของสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ครอบคลุมของสถานการณ์ต่อการใช้หลักกัลยาณมิตรธรรม โดยถือเกณฑ์ความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

4) การหาความเที่ยง (Reliability) โดยการนำเครื่องมือที่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มทดลอง ได้แก่ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ จำนวน 60 คน ในภาคการศึกษาด้าน ปีการศึกษา 2543 แล้วนำมาหาค่าความเที่ยงของแบบวัดด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค(Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .7580

5.3 แบบสังเกตลักษณะกัลยาณมิตร ผู้วิจัยสร้างแบบสังเกตลักษณะของกัลยาณมิตรจากการศึกษาแนวคิดกัลยาณมิตรตามหลักกัลยาณมิตร 7 ประการ(พระธรรมปิฎก:ป.อ.ปยุตฺโต, 2541) โดยเขียนเป็นข้อความมีจำนวน 17 ข้อ วิธีการใช้แบบสังเกตลักษณะกัลยาณมิตรมีดังนี้

5.3.1 ผู้สังเกตเป็นอาจารย์และเพื่อนของนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรด้วยการสังเกตนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรเป็นรายบุคคล โดยผู้สังเกตเขียนเครื่องหมาย/ ในช่อง”ใช่”ที่ตรงกับลักษณะที่ปรากฏนั้น ๆ หรือ “ไม่ใช่”หากไม่ตรงกับลักษณะดังกล่าว

5.3.2 การตรวจให้คะแนนลักษณะของกัลยาณมิตร โดยหากตอบว่า ”ใช่” ได้ 1 คะแนน และ”ไม่ใช่” ได้ 0 คะแนน คิดรวมคะแนนลักษณะของกัลยาณมิตรทุกข้อ

5.3.3 เกณฑ์ประเมินลักษณะของกัลยาณมิตรถือเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนรวม

5.3.4 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะของกัลยาณมิตรระหว่างอาจารย์ และเพื่อน

5.3.5 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสังเกตโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน

ตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างและความเหมาะสมของการใช้ภาษา ส่วนการหาความเที่ยงของเครื่องมือผู้วิจัยไม่สามารถสังเกตได้ก่อนการทดลอง เนื่องจากต้องใช้สังเกตลักษณะกัลยาณมิตรกับนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรในการทดลองจริง

5.4 แบบวัดทักษะการฟัง ผู้วิจัยใช้แบบวัดทักษะการฟังของ ระเบียบธรรม เสวตามร (2540) จำนวน 10 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5	หมายถึง	ผู้ตอบปฏิบัติตามข้อความนั้นแทบทุกครั้ง
4	หมายถึง	ผู้ตอบปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อยครั้ง
3	หมายถึง	ผู้ตอบปฏิบัติตามข้อความนั้นในลักษณะทำบ้างไม่ทำบ้าง
2	หมายถึง	ผู้ตอบปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง
1	หมายถึง	ผู้ตอบแทบจะไม่ได้ปฏิบัติตามข้อความนั้น

การพิจารณาคะแนนทักษะการฟัง คิดคะแนนรวมจากแบบวัดและการแปลผลคะแนน มีดังนี้

- 40-50 คะแนน หมายถึง คะแนนการฟังอยู่ในระดับสูง(เป็นผู้ฟังที่ดี)
 30-39 คะแนน หมายถึง คะแนนการฟังอยู่ในระดับปานกลาง
 (เป็นผู้สนใจฟังต่อเมื่อสนใจ)
 5-29 คะแนน หมายถึง คะแนนการฟังอยู่ในระดับต่ำ (ต้องฝึกฝนการฟังเพิ่มขึ้น)

5.4.1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(Content Validity) โดยนำแบบวัดทักษะการฟังให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน (รายชื่อในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษาในแต่ละข้อคำถามชัดเจนของสถานการณ์ที่สร้างขึ้น โดยถือเกณฑ์ความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

5.4.2 การหาความเที่ยง (Reliability) โดยการนำเครื่องมือที่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปวัดทักษะการฟังกับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มทดลอง ได้แก่ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ จำนวน 60 คน ในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2543 แล้วนำมาหาค่าความเที่ยงของแบบวัดด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค(Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .7328

5.5 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง (Coopersmith Self-Esteem Inventory) สร้างโดยคูเปอร์สมิธ (Coopersmith,1984:5-6) โดยใช้รูปแบบของการรายงานตนเอง ซึ่งแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองมี 3 ฉบับ คือ ฉบับนักเรียน (School Form) ฉบับสั้น (School Short Form) และฉบับผู้ใหญ่ (Adult Form)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียน (School Form) ที่แปลเป็นภาษาไทย และขออนุญาตใช้แบบวัดพร้อมทั้งขอความคิดเห็นถึงความเหมาะสมของการใช้แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง จากรองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยเหตุผลความครอบคลุมของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนมีความสอดคล้องกับธรรมชาติของนักศึกษาพยาบาลไทย และตัวแปรที่ศึกษาคือ ระบบกัลยาณมิตร ซึ่งเกี่ยวข้องกับสังคมกลุ่มเพื่อน มีความเหมาะสมมากกว่าแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองอีก 2 ฉบับซึ่งเป็นฉบับสั้นเหมาะที่จะใช้กับผู้ใหญ่ในวัยทำงาน และอีกประเด็นหนึ่งแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองทั้ง 3 ฉบับวัดในสิ่งเดียวกัน(Coopersmith,1984:6)

5.5.1 ลักษณะของแบบวัด แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองมีทั้งหมด 58 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 โครงสร้างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

สิ่งที่ประเมิน	จำนวน	ข้อที่
1. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยทั่วไป	26	1,3,4,7,10,12,13,15 18,19,24,25,27,30 31,34,35,38,39,43 47,48,51,55,56,57
2. การเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคม	8	5,8,14,20,28,40,49,52
3. การเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว	8	6,9,11,16,21,22,29,44
4. การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการศึกษา	8	2,17,23,33,37,42,46,54
5. การตอบไม่ตรงตามความจริง	8	26,35,36,41,45,50,53,58
รวม	58	

5.5.2 วิธีการตอบแบบวัด ผู้ตอบอ่านแต่ละข้อ แล้วพิจารณาข้อความนั้นว่า “เหมือน” หรือ “ไม่เหมือน” ตนเอง หากว่าเหมือนตนเองให้ตอบว่า “ใช่” หากไม่เหมือนตนเองให้ตอบว่า “ไม่ใช่” โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องคำตอบนั้นๆ

5.5.3 การตรวจให้คะแนนและการคิดคะแนน แบบวัดฉบับนี้ประกอบด้วย ข้อความทั้งด้านบวกและด้านลบ จึงมีเกณฑ์การให้คะแนนแตกต่างกันดังนี้

ข้อความด้านบวก หากตอบว่า “ใช่” ได้ 1 คะแนน หากตอบว่า “ไม่ใช่” ได้ 0 คะแนน ได้แก่ข้อที่ 1,4,5,8,9,14,19,21,27,28,29,33,37,38,39,40,42,43,47 รวม 19 ข้อ

ข้อความด้านลบ หากตอบว่า “ไม่ใช่” ได้ 1 คะแนน หากตอบว่า “ใช่” ได้ 0 คะแนน ได้แก่ข้อ 2,3,6,7,10,11,12,13,15,16,17,18,20,22,23,24,25,30,31,34,35,44,46,48,49,51,52,54,55,56,57 รวม 31 ข้อ

ข้อความที่วัดการตอบไม่ตรงตามความจริง หากตอบว่า”ใช่” ได้ 1 คะแนน ได้แก่ข้อ 32,36,41,45,50,53,58 รวม 7 ข้อ และตอบว่า” ไม่ใช่” ได้ 0 คะแนน ได้แก่ข้อ 26 รวม 1 ข้อ แยกคะแนนต่างหากไม่นับในคะแนนรวมการเห็นคุณค่าในตนเอง เพราะผู้ตอบปกป้องตนเองตอบไม่ตรงตามความเป็นจริง แต่จะนำมาพิจารณาความเชื่อถือได้ของผู้ตอบ การคิดคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ให้รวมคะแนนที่ได้ทุกข้อ

5.4.4 การหาคุณภาพของเครื่องมือ นำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 และ 3 วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์ จำนวน 60 คน และหาค่าความเที่ยงด้วยวิธีวิเคราะห์ความคงที่ภายในโดยใช้สูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน K.R.20 (Kuder-Richardson Formular) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .8021

ขั้นตอนที่ 2 การทดลองและศึกษาผลการทดลองใช้ระบบกัลยาณมิตรของนักศึกษาพยาบาล

ในการทดลองใช้และศึกษาผลการทดลองใช้ระบบกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การออกแบบการทดลอง

การทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลอง มีกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2536) การออกแบบการทดลองดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง	การวัดก่อนการทดลอง		การวัดหลังการทดลอง
R	O1E	X	O2E
R	O1C		O2C

ความหมายของสัญลักษณ์

- R หมายถึง การดำเนินการแบบสุ่ม
- O1 หมายถึง การทดสอบก่อนการทดลอง
- O2 หมายถึง การทดสอบหลังการทดลอง
- X หมายถึง การจัดกระทำในระบบกัลยาณมิตร
- E หมายถึง กลุ่มทดลอง
- C หมายถึง กลุ่มควบคุม

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 1 หลักสูตรพยาบาลศาสตร์ ในระดับปริญญาตรี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เนื่องจากการทดลองระบบกัลยาณมิตรจำเป็นต้องมีนักศึกษาพยาบาล 2 ชั้นปี เพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีประสบการณ์ด้านการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รวมทั้งปรับตัวต่อการใช้ชีวิตนักศึกษาพยาบาลมาได้ในระดับหนึ่ง จะได้รับบทบาทนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรให้คำปรึกษาด้วยความเป็นกัลยาณมิตรแก่นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 และการเลือกศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพยาบาลของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เพราะจากผลการสำรวจการต้อออกของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 อยู่ในอัตราสูงถึงร้อยละ 20-30 (คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต, 2540) ในขณะที่นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 และ 2 คณะพยาบาลศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน 2 แห่ง มีอัตราการลาออกกลางคันร้อยละ 2.4 และ 7.14 ตามลำดับ กัลยาณมิตรเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษา ผลการวิจัยในระบบพี่เลี้ยงสนับสนุนว่านักศึกษาที่เข้าในโปรแกรมพี่เลี้ยงมีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) และอัตราการคงอยู่ในมหาวิทยาลัย (Retention rate) สูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าโปรแกรม (Nebaska, 1998: 189) ผู้วิจัย จึงเห็นว่าน่าจะทดลองใช้ระบบกัลยาณมิตรที่สถาบันการศึกษาแห่งนี้ และเพื่อต้องการความร่วมมือในการดำเนินการทดลองโดยเฉพาะการควบคุมตัวแปร ประกอบกับผู้วิจัยเป็นอาจารย์ประจำของสถาบันแห่งนี้ซึ่งจะได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาพยาบาลมีสองชั้นปีได้แก่ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 1 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 72 คน เป็นชั้นปีละ 36 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้

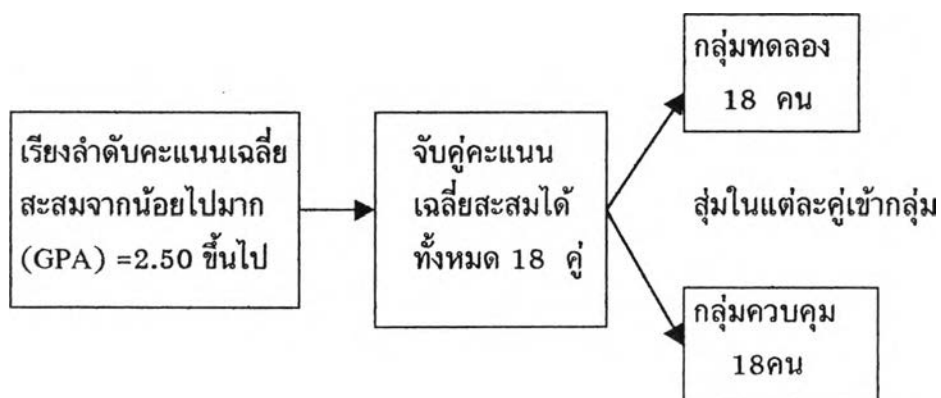
1. นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 คัดเลือกอย่างมีเป้าหมาย (Purposive Sampling) จากแนวคิดกัลยาณมิตรและแนวคิดระบบพี่เลี้ยง โดยมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- 1.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป
- 1.2 ทัดตนคดีดีต่อวิชาชีพการพยาบาล
- 1.3 ให้ความร่วมมือกับระบบกัลยาณมิตร

ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากเกณฑ์ดังกล่าวตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 คะแนนเฉลี่ยสะสม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

นำคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไปในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2543 มาเรียงคะแนนเฉลี่ยสะสมจากน้อยไปมากแล้วจับสลากแต่ละคู่เข้ากลุ่มทดลอง 18 คนเป็นนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรที่ใช้ระบบกัลยาณมิตร และกลุ่มควบคุม 18 คน เป็นนักศึกษากลุ่มปกติที่ไม่ได้ใช้ระบบกัลยาณมิตร สรุปลักษณะได้ดังนี้

1.2 ทศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

ทดสอบกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ด้วยแบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของอารีย์ สุขก้องวารี (2537) แล้วเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล ด้วยสถิติทดสอบที่ (t-test independent) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติก่อนการทดลอง

	คะแนนเฉลี่ย (n=36) \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.	t-test	p-value
นักศึกษาผู้เป็น กัลยาณมิตร	4.12	0.27		.487
นักศึกษากลุ่มปกติ	4.12	0.29	-.031	

จากตาราง แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติปกติ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

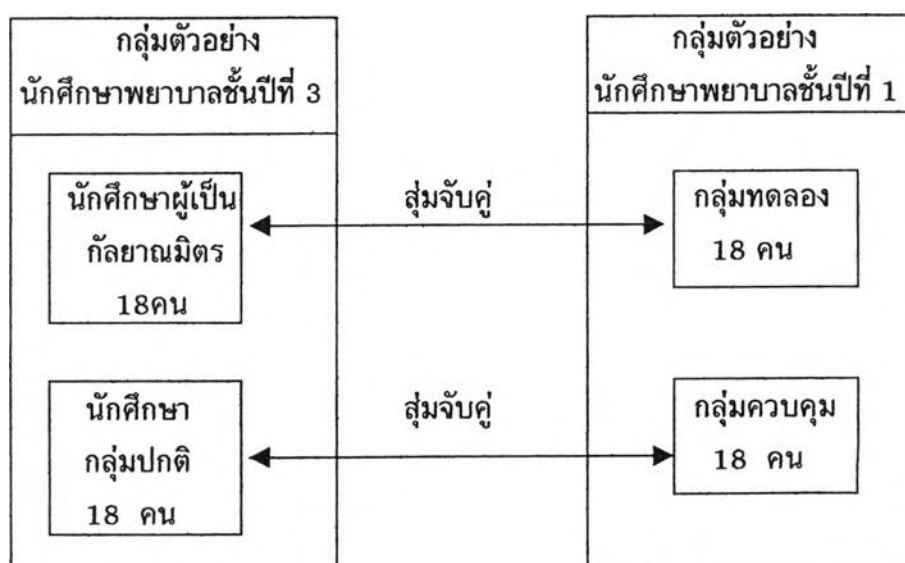
1.3 ความร่วมมือของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากการทดลองใช้ระบบกัลยาณมิตรที่แตกต่างจากระบบเดิม ผู้วิจัยจึงดำเนินการดังนี้

1) นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรเป็นกลุ่มที่ใช้ระบบกัลยาณมิตร ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือในการเตรียมตัวเป็นกัลยาณมิตรเข้าฝึกอบรมในโปรแกรมพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาล

2) นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรทำบทบาทหน้าที่นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรตลอดระยะเวลาการทดลอง และนักศึกษากลุ่มปกติเป็นกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ระบบกัลยาณมิตรแต่ใช้ระบบพี่รหัสตามแนวทางที่ใช้อยู่ในสถาบัน

2. นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิตที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 36 คน โดยการคัดเลือกด้วยวิธีการจับคู่คะแนนเฉลี่ยสะสมจากภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2543 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยสะสมจากน้อยไปมากตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป แล้วสุ่มที่จะคู่เข้าแต่ละกลุ่มได้กลุ่มทดลอง 18 คน และกลุ่มควบคุม 18 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนี้ให้มีจำนวนเท่ากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ด้วยการจับสลากเป็นคู่ทั้งสองกลุ่มคือ นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรกับกลุ่มทดลอง และนักศึกษากลุ่มปกติกับกลุ่มควบคุม สรุปรวมขั้นตอนดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ติดต่อขอความร่วมมือในการทดลองจากคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต และสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย

3.2 ติดต่อเชิญวิทยากรเพื่อจัดโปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาล

3.3 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.3.1 ประเมินนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติด้วยแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตร แบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตร แบบวัดทักษะการฟัง แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อเก็บค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดไว้ก่อนการทดลอง (Pretest)

3.3.2 ประเมินนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรก่อนการใช้โปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาลด้วยการทดสอบความรู้ความเข้าใจเรื่องการจัดโปรแกรม

3.3.3 จัดโปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาลให้กับนักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลอง ระหว่างวันที่ 29 กันยายน-8 ตุลาคม 2543 รวม 30 ชั่วโมง

3.3.4 ประเมินผลและทดสอบความรู้ความเข้าใจในโปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาล

3.3.5 ประเมินนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อเก็บคะแนนเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดไว้ก่อนการทดลอง (Pretest)

3.4 ขั้นตอนการทดลอง ดำเนินการดังนี้

3.4.1 กลุ่มทดลอง นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรใช้ระบบกัลยาณมิตรกับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลอง

3.4.2 กลุ่มควบคุม นักศึกษากลุ่มปกติไม่ได้ใช้ระบบกัลยาณมิตรแต่ใช้ระบบพี่รหัสกับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 กลุ่มควบคุม

3.4.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ในการทดลองใช้ระบบกัลยาณมิตรที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยใช้เวลาในการดำเนินการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 16 ชั่วโมง ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2543 ตั้งแต่วันที่ 9 ตุลาคม 2543 ถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2543

3.4.4 ผู้วิจัยติดตามความก้าวหน้าในการใช้ระบบกัลยาณมิตรจากนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรทุก 3 สัปดาห์ รวม 3 ครั้ง

3.5 หลังการทดลอง ประเมินนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติด้วยแบบวัดความเป็นกัลยาณมิตร แบบวัดความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตร แบบวัดทักษะการฟัง แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง แบบสัมภาษณ์ผู้เป็นกัลยาณมิตร และประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มทดลอง เพื่อเก็บคะแนนเฉลี่ยของแบบวัดและผลการสัมภาษณ์หลังการทดลอง(posttest)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์สาระ จากข้อมูลต่อไปนี้

4.1.1 การสัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษา

4.1.2 การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทางพุทธศาสนา

4.1.3 การสัมภาษณ์นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตร

4.1.4 การสัมภาษณ์นักศึกษาพยาบาลกลุ่มทดลอง

4.1.4 สมุดบันทึกการให้คำปรึกษาด้วยความเป็นกัลยาณมิตร

4.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการจัดกิจกรรมในโปรแกรมการพัฒนาผู้เป็นกัลยาณมิตรในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.2.1 ด้านสาระประโยชน์

4.2.2 ด้านเทคนิควิธีการอบรม

4.2.3 ด้านการนำไปใช้

4.2.4 ด้านการประเมินทั่วไป

4.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรก่อนและหลังการเข้าโปรแกรม ด้วยสถิติทดสอบที่ (t-test dependent)

4.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความเป็นกัลยาณมิตรระหว่างนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที่ (t-test independent)

4.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความเป็นกัลยาณมิตรในนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที่ (t-test dependent)

4.6 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรระหว่างนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที่ (t-test independent)

4.7 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตรในนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที่ (t-test dependent)

4.8 ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นกัลยาณมิตรและความตั้งใจแสดงพฤติกรรมกัลยาณมิตร ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)

4.9 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยลักษณะกัลยาณมิตรของ นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t-test dependent)

4.10 วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One way ANOVA) ระหว่างคะแนน ลักษณะกัลยาณมิตรจากการประเมินตนเองของนักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตร และจากการ ประเมินโดยเพื่อนและอาจารย์ ด้วยสถิติทดสอบเอฟ (F-test)

4.11 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังระหว่างนักศึกษา ผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติหลังการทดลองด้วยสถิติทดสอบที (t-test independent)

4.12 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังในนักศึกษาผู้เป็น กัลยาณมิตรก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t-test dependent)

4.13 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองหลังการ ทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t-test independent) ดังนี้

1) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรและนักศึกษากลุ่มปกติ

2) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษากลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุม

4.14 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและ หลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบ (t-test dependent) ดังนี้

1) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองใน นักศึกษาผู้เป็นกัลยาณมิตรก่อนและหลังการทดลอง

2) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองใน นักศึกษากลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

4.15 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษากลุ่มทดลองและนักศึกษากลุ่มควบคุมหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที(t-test independent)

4.16 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน นักศึกษากลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง ด้วยสถิติทดสอบที (t-test dependent)

5. ปรับปรุงแก้ไขระบบกัลยาณมิตร

หลังจากการทดลองใช้ระบบกัลยาณมิตรกับนักศึกษาพยาบาลแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูล มาปรับปรุงแก้ไขระบบให้มีความเป็นไปได้ มีความชัดเจนและเหมาะสมกับการปฏิบัติจริง เพื่อเป็นแนวทางในการนำระบบกัลยาณมิตรไปปรับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคตต่อไป

จากขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย สรุปได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 11 ลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบกัลยาณมิตรสำหรับนักศึกษาพยาบาล

